

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSA del. do SN Ewa Plawgo

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Zbigniewa Siejbika

sprawy M.W. oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 maja 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego - na niekorzyść,

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt II Kz .../15

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T.

z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II K .../14,

uchyla zaskarżone postanowienie, a także utrzymane nim w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. II K .../14 i sprawę oskarżonego M. W. przekazuje temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w T. oskarżył D. W. o to, że w okresie od 1 listopada 2013 r. do 27 marca 2014 r., będąc Prezesem Zarządu firmy R. Sp. z o.o. z siedzibą w W , urządził w lokalu Zajazd „M.” . 120, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r., o grach hazardowych (Dz.U. Nr. 201 z 2009 r., poz. 1540) gry na automatach do gier o nazwach „HOT SLOT” nr FHL02905, „CASINO

GAMES" nr XCG01791, „BLACK HORSE" nr XBH2461, należących do firmy HOT FRUITS POLSKA Sp. z o.o., to jest o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 roku. sygn. akt II K .../14, po rozpoznaniu niniejszej sprawy na posiedzeniu, Sąd Rejonowy w T., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie przeciwko M. W.

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Rejonowy stwierdził, że w niniejszej sprawie zachodzi konieczność umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. albowiem wobec bezskuteczności przepisu zezwalającego na urządzenie gier na automatach wyłącznie w kasynach gry, „art. 107 § 1 k.k.s. nie zawierał ustawowych znamion czynu zabronionego”.

W ocenie Sądu Rejonowego zasadniczy wpływ na kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego M.W. miało zagadnienie skuteczności przepisów art. 6 i 14 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, których stosowanie jest uzależnione od spełnienia wymogów proceduralnych wynikających z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 22 czerwca 1998 r. Określały one procedurę udzielenia Komisji Europejskiej informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 2014, 21.7.1998,p.37). Tymczasem Rzeczpospolita Polska w ramach procedury legislacyjnej nie notyfikowała treści przepisów art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych. Sąd I instancji powołał się przy tym na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r., wydane w połączonych sprawach o sygn. C-213/11, C-214/11, C-217/11, stwierdzające, że „przepis tego rodzaju jak art. 14 ust 1 ustawy o grach hazardowych, zgodnie z którym urządzenie gier na automatach dozwolone jest jedynie w kasynach gry, należy uznać za ..*przepis techniczny*”, co oznacza, że aby przepisy ustawy o grach hazardowych mogły skutecznie obowiązywać, musiałyby zostać wcześniej notyfikowane.

Zdaniem Sądu Rejonowego - wykładnia dyrektywy 98/34/WE nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że każde naruszenie obowiązku powiadomienia, stanowi istotną wadę, której zaistnienie uniemożliwia stosowanie przedmiotowych

przepisów technicznych w stosunku do jednostek, z uwagi na prymat prawa unijnego nad prawem krajowym, stąd niemożliwe jest stosowanie art. 107 § 1 k.k.s. w stosunku do M. W., albowiem przepis ten jako przepis blankietowy, odsyła do przepisów odpowiedniej ustawy, a przepisy ustawy hazardowej nie zostały przyjęte, zgodnie z prawem unijnym.

Powyższe orzeczenie w całości na niekorzyść M.W. zaskarżył Prokurator Rejonowy w T..

Na podstawie przepisu art. 438 pkt 1 k.p.k., oskarżyciel publiczny zarzucił rażącą obrazę przepisu prawa materialnego - art. 107 § 1 k.k.s., polegającą na uznaniu, iż z uwagi na bezskuteczność tegoż przepisu jako przepisu zezwalającego na urządzenie gier na automatach wyłącznie w kasynach gry, zachowanie oskarżonego M.W. nie zawierało znamion czynu zabronionego, podczas gdy ustawa o grach hazardowych została uchwalona bez naruszenia konstytucyjnego trybu ustawodawczego, notyfikacja, o której mowa w dyrektywie 98/34/WE nie stanowi elementu konstytucyjnego trybu ustawodawczego, a ewentualne uchybienie obowiązkowi notyfikowania Komisji Europejskiej potencjalnych przepisów technicznych, nie może samo przez się oznaczać naruszenia konstytucyjnych zasad demokratycznego państwa prawnego (art. 2 konstytucji) oraz legalizmu (art. 7 konstytucji), tym samym zachowanie się oskarżonego M. W., polegające na urządzaniu w lokalu „M.” wbrew przepisom ustawy gry na automatach wypełniało znamiona czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s.

Podnosząc powyższy zarzut oskarżyciel publiczny - na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. - wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T..

Sąd Okręgowy w Z., po rozpoznaniu zażalenia prokuratora, postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt II Kz .../15, utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu I instancji.

Odnosząc się do podniesionego przez prokuratora zarzutu, Sąd Okręgowy stwierdził, iż zasadniczy wpływ na kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego M. W. ma zagadnienie skuteczności przepisów art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych oraz podtrzymał stanowisko Sądu Rejonowego co do tego, że możliwość uzupełnienia normy blankietowej art. 107 k.k.s. treścią przywołanych

wyżej przepisów ustawy o grach hazardowych, jest z kolei uzależniona od okoliczności związanych ze spełnieniem wymogów proceduralnych objętych w/w dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 22 czerwca 1998 r. Do tych ostatnich należy w szczególności obowiązek notyfikacji, którego nie dopełniono, wobec czego art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie mogły znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie, jako nienotyfikowane normy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE.

Obecnie, kasację od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt II Kz .../15, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II K .../14 – na niekorzyść M. W. – wniósł Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny. Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009r. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), polegające na błędnej interpretacji tego przepisu przez uznanie go za przepis techniczny, podlegający obowiązkowi notyfikacji w rozumieniu Dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku oraz na bezpodstawnym przyjęciu, że przepis ten oraz art. 14 ust. 1 ustawy, wobec braku notyfikacji, nie mogą być zastosowane, co doprowadziło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego art. 107 § 1 k.k.s. przez wadliwe wnioskowanie, że zachowanie oskarżonego M. W., polegające na urządzaniu gier hazardowych poza kasynem i bez uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna nie zawiera znamion czynu zabronionego i w konsekwencji do niezasadnego utrzymania w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w T., umarzającego wobec niego postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

W oparciu o tak skonstruowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Z. oraz utrzymanego nim w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w T. i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego okazała się skuteczną, a zamieszczony w niej wniosek o uchylenie obu

zaskarżonych postanowień i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania - zasługiwał na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do merytorycznych rozważań trzeba jednak odnieść się do zagadnienia dopuszczalności uwzględnienia kasacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego w aspekcie nowelizacji przepisu art. 524 § 3 k.p.k. dokonanej ustawą z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437). W swym zasadniczym zakresie weszła ona w życie z dniem 15 kwietnia 2016 r. i przesunęła termin, po upływie którego niedopuszczalne jest uwzględnienie kasacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego. Jednocześnie, w art. 25 ust. 3 tej ustawy – w odniesieniu m.in. do postępowania kasacyjnego – przewidziano stosowanie przepisów dotychczasowych do spraw wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie przepisów znowelizowanych. Zauważyć wobec tego należy, że prawomocne orzeczenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zapadło w dniu 30 listopada 2015 r. Sześciomiesięczny termin ograniczający możliwość uwzględnienia kasacji na niekorzyść oskarżonego rozpoczął swój bieg, ale do dnia wejścia w życie znowelizowanego przepisu art. 524 § 3 k.p.k. (tj. do dnia 15 kwietnia 2016 r.) jeszcze nie upłynął. Kasacja podmiotu specjalnego uruchamiająca postępowanie kasacyjne wpłynęła do Sądu Najwyższego w dniu 28 listopada 2016 r. Tym samym, trzeba zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że wskazany w powołanym przepisie termin do wniesienia kasacji na niekorzyść, w wypadku oskarżonego M. W. uległ przedłużeniu do dwunastu miesięcy. Nie było zatem formalnych przeszkód do uwzględnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Przechodząc obecnie do istoty sprawy należy zaakcentować, że przedmiotem oskarżenia wniesionego przeciwko M. W. była działalność polegająca na urządzaniu gier na automatach, w których grający nie miał możliwości wpływu na efekt końcowy gry, co przesądzało o jej charakterze losowym, niezależnym od umiejętności zręcznościowych gracza. Tym samym użytkowanie takich urządzeń wymagało posiadania koncesji, o jakiej mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych (dalej określana jako – u.g.h.) oraz odbywało się wbrew zakazowi określonemu w art. 14 ust. 1 tejże ustawy, tj. poza kasynem.

Orzeczenia sądów obu instancji w tej sprawie oparte były na założeniu, że przepisy

art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. stanowiły przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 28 czerwca 1998 r. Tym samym były objęte obowiązkiem notyfikowania ich projektów Komisji Europejskiej w toku procedury legislacyjnej. Brak zachowania tej części procedury sprawiał, że – w ocenie sądów orzekających w tej sprawie – nie można było ich stosować przy konstruowaniu podstaw odpowiedzialności podmiotów indywidualnych naruszających ograniczenia wynikające tych przepisów.

Zagadnienie to i jego konsekwencje, były przedmiotem szeregu rozstrzygnięć różnych organów, w tym Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Orzeczenia te i argumenty zaprezentowane dla uzasadnienia wyrażonych tam poglądów, zostały obszernie przytoczone przez skarżącego i nie ma potrzeby ich powtarzania. Odnotować jedynie należy, że w pierwszej kolejności wyjaśniona została kwestia związana z charakterem normy wynikającej z treści art. 14 ust. 1 u.g.h. Wypowiedział się na ten temat Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 19 lipca 2012 r. w połączonych sprawach C-213/11, C-214/11 i C-217/11, jednoznacznie oceniając przyjęte w jego treści rozwiązanie jako przepis techniczny.

W związku z dalszymi wątpliwościami i zaistniałymi w dotychczasowym orzecznictwie rozbieżnościami w zakresie interpretacji pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu art. 1 wspomnianej dyrektywy na tle innych uregulowań ustawy o grach hazardowych, a zwłaszcza wobec potrzeby uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy przepis 6 ust. 1 u.g.h. wchodzi w zakres tego pojęcia i w związku z tym, czy podlegał on na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy obowiązkowi zgłoszenia Komisji Europejskiej – z konsekwencjami wiążącymi się z brakiem takiego zgłoszenia – Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2015 r., w sprawie IV Kz 142/15, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z następującym pytaniem prejudycjalnym: *„Czy przepis art. 8 ustęp 1 dyrektywy nr 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 roku, ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. UE L 98.204.37 z późn. zm.) może być interpretowany w ten sposób, że brak notyfikacji przepisów uznanych za mające charakter techniczny dopuszcza możliwość zróżnicowania skutków, tj. dla przepisów dotyczących*

swobód nie podlegających ograniczeniom przewidzianym w art. 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, brak notyfikacji skutkować powinien tym, że nie mogą być one stosowane w konkretnej sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia, zaś dla przepisów odnoszących się do swobód podlegających ograniczeniom z art. 36 Traktatu dopuszczalna jest ich ocena przez sąd krajowy, będący jednocześnie sądem unijnym, czy mimo nie notyfikacji są one zgodne z wymogami art. 36 Traktatu i nie podlegają sankcji braku możliwości ich stosowania”.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wydanym w tej sprawie (C-303/15) wyroku z dnia 13 października 2016 roku (publ. www.eur-lex.europa.eu), po przypomnieniu zakresu pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu art. 1 dyrektywy 98/34, wyraził pogląd, iż „Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczącej usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego (art. 6 ust. 1 u.g.h. – dop. SN), nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych”. Tym samym, nie należy on do kręgu przepisów podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.

Trybunał zauważył, że przepis art. 6 ust. 1 u.g.h. nie mieści się w żadnej kategorii „przepisów technicznych”, gdyż jako nie odnoszący się do produktu lub jego opakowania nie stanowi „specyfikacji technicznej” (art. 1 pkt 3 dyrektywy), jako nie ustanawiający warunków determinujących istotny skład, właściwości lub sprzedaż produktu nie stanowi „innych wymagań” (art. 1 pkt 4 dyrektywy), jak i nie obejmuje zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (art. 1 pkt 5 dyrektywy) oraz nie zawiera zakazu produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu i stosowania produktu lub zakazu świadczenia bądź korzystania z usługi lub podejmowania działalności jako dostawcy usług (art. 1 pkt 11 dyrektywy). Trybunał Sprawiedliwości podkreślił też, że nie ma podstaw do uznania normy art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych za „inne wymagania” w rozumieniu art. 1 pkt 4

dyrektywy 98/34, ponieważ zezwolenie wymagane przez ten przepis krajowy na urządzanie gier hazardowych stanowi warunek nałożony względem prowadzenia działalności w zakresie organizowania takich gier w odróżnieniu od art. 14 ust. 1 tej ustawy, który ustanawia warunki względem danych produktów, zakazując ich użytkowania poza kasynami gry.

Przypomniano również, że art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych pełnią różną funkcję i mają różny zakres zastosowania i nie istnieją pomiędzy tymi przepisami ścisły związek.

Zatem rozstrzygnięcia wcześniejsze, w których przesądzono o uznaniu art. 14 ust. 1 u.g.h. za przepis techniczny w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, podlegający obowiązkowej notyfikacji, nie daje podstaw do zakwalifikowania do tej kategorii przepisów również przepisu art. 6 ust. 1 tejże ustawy.

Stanowisko zaprezentowane przez Trybunał Sprawiedliwości w przywołanym wyroku zostało poddane szczegółowej analizie w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. I KZP 17/16 (OSNKW 2017, z. 2, poz. 7). W wyniku przeprowadzonych rozważań Sąd Najwyższy doszedł do dwóch wniosków istotnych z punktu widzenia dalszego biegu także i niniejszej sprawy. Rozstrzygnięto po pierwsze zagadnienie konsekwencji braku notyfikowania Komisji Europejskiej projektów przepisów mających charakter przepisów technicznych uznając, że tego rodzaju wada procesu legislacyjnego wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 u.g.h. – w pierwotnym brzmieniu.

Natomiast, w ślad za stanowiskiem wyrażonym przez Trybunał Sprawiedliwości w przywołanym wyroku z dnia 13 października 2016 r., Sąd Najwyższy w w/w uchwale uznał, że *„przepis art. 6 ust. 1 u.g.h. mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony”*.

Skład Sądu Najwyższego, orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd prawny zaprezentowany w uchwale składu powiększonego i wspierające go argumenty. Taka ocena znajduje bezpośrednie przełożenie na decyzję o uznaniu za zasadną kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego na niekorzyść oskarżonego M. W. Czyn zarzucony w/w oskarżonemu miał polegać na

urządzaniu w lokalu Zajazd „M.” gry na automatach do gier, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r., o grach hazardowych. Wprawdzie w samym zarzucie aktu oskarżenia nie sprecyzowano konkretnych przepisów ustawy o grach hazardowych, które w tej sprawie miały uzupełnić blankietową normę art. 107 § 1 k.k.s., ale w rozstrzygnięciach sądów, zakwestionowanych obecnie kasacją, jednoznacznie wskazywano na rozważanie odpowiedzialności karnej oskarżonego M. W. w aspekcie naruszenia zakazów urządzania gier tego rodzaju bez koncesji (art. 6 ust. 1 u.g.h.) i poza kasynem gry (art. 14 ust. 1 u.g.h.). Zatem, z punktu widzenia skuteczności kasacji Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego, istotne znaczenie ma to, że prawna ocena zachowania oskarżonego wyrażona przez sądy obu instancji została skutecznie podważona w tej części, w jakiej nadzwyczajny środek zaskarżenia zarzucał rażące naruszenie art. 107 § 1 k.k.s. w powiązaniu z art. 6 ust. 1 u.g.h. Należało bowiem zgodzić się z twierdzeniem skarżącego zawartym w kasacji w odniesieniu do przepisu art. 6 ust. 1 u.g.h., że przepis ten, uzależniający prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach od uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie stanowi przepisu technicznego w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, Parlamentu Europejskiego. Tym samym, projekt takiej regulacji nie podlegał obowiązkowi notyfikacji Komisji Europejskiej.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że stanowisko zajęte przez sądy obu instancji co do technicznego charakteru art. 6 ust. 1 u.g.h., okazało się całkowicie nieuzasadnione w świetle zarówno wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 października 2016 r., jak i uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. W konsekwencji, nawet przy przyjęciu, że art. 14 ust. 1 u.g.h., z uwagi na jego techniczny charakter w rozumieniu art. 1 dyrektywy 98/34/WE, nie został poddany obowiązkowej notyfikacji, to przy uwzględnieniu odmiennej oceny charakteru normy wyrażonej w art. 6 ust. 1 tejże ustawy, ewentualne skutki braku tej notyfikacji w tej części, nie mają istotnego znaczenia z punktu widzenia rozważań na temat odpowiedzialności karnej oskarżonego M. W. na podstawie art. 107 § 1 k.k.s.

Sąd Najwyższy orzekający w tej sprawie podziela też w całej rozciągłości pogląd wyrażony w przywołanej wyżej uchwale składu siedmiu sędziów SN z dnia 19 stycznia 2017 r. w części dotyczącej skutków braku notyfikacji przepisu spełniającego kryteria przepisu technicznego. Odmienne niż to próbował wykazać skarżący, należało ocenić sytuację, w której wprawdzie konkretny przepis przebył pomyślnie całą wewnątrzkrajową drogę legislacyjną, a nawet sprostał wymaganiom konstytucyjnym,

ale pozostaje w kolizji z prawem unijnym. Przekonanie, co do tego, że problem konfliktu między normami prawa krajowego i prawa unijnego (w sferze nakazów i zakazów nakładania obowiązków i kar) powinien znajdować rozwiązanie przy zastosowaniu dyrektywy wynikającej z treści art. 91 ust. 3 Konstytucji, uzasadniającej bezpośrednie stosowanie prawa unijnego, a tym samym – wyłączenia możliwości zastosowania konkurencyjnego przepisu prawa krajowego – jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przekonują o tym nie tylko wywody zamieszczone w części motywacyjnej uchwały z dnia 19 stycznia 2017 r., ale również kolejne orzeczenia zapadające na gruncie omawianej materii (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., II KK 342/16). Stanowisko to znajduje zastosowanie w odniesieniu do konsekwencji braku notyfikowania Komisji Europejskiej przepisu art. 14 ust. 1 u.g.h. na etapie jego projektowania. Wprowadzony nim zakaz wykorzystywania automatu do gier hazardowych poza kasynem gry wprowadzał ograniczenia mogące wywierać wpływ na sprzedaż tych produktów w drodze zmniejszania liczby kanałów użytkowania. Wymagał zatem uprzedniej notyfikacji, a sankcją za niezastosowanie się do tego obowiązku jest wyłączenie go z kręgu norm służących do konstruowania podstaw odpowiedzialności podmiotów indywidualnych.

Niezależnie jednak od tej ostatniej kwestii – dla wydania rozstrzygnięcia kasatoryjnego – całkowicie skuteczny i wystarczający okazał się zarzut wskazujący na nietrafną ocenę charakteru przepisu art. 6 ust. 1 i błędne przyznanie mu cech przepisu technicznego. W konsekwencji, doszło do niezasadnego wyeliminowania możliwości zastosowania tego przepisu jako elementu wypełniającego blankietową normę art. 107 § 1 k.k.s. stanowiącego podstawę pociągnięcia osk. M. W. do odpowiedzialności karnej. Przesądza to o rażącym naruszeniu prawa materialnego przy wydawaniu rozstrzygnięć sądowych w tej sprawie, którym to uchybieniem są dotknięte orzeczenia sądów obu instancji.

Powyższe przekonanie uzasadniało uchylenie zarówno postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt II Kz .../15, jak i utrzymanego nim w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 1331/14 – na niekorzyść M. W.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez sąd *meriti*, uwzględni on przedstawione zapatrywania i ponownie zbada przesłanki pociągnięcia osk. M. W. do odpowiedzialności karnej.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc